

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ, ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΥΡΡΗΣ

Έβδομον κ' εικοστών μετρούντες χρόνον
έδρούμεν' σ' ην γην των Παρθενωνίων.

Καινούργος χρόνος ένδεκα χίλια κ' ένιακόσα,
έλο γα' τήν' Ανόρθωσι θά περνοβίν' ή γλώσσα.

Δεκαεξή μηνός 'Ιουλίου,
'πρε τέλος Βουλή μεγαλείου.

Χίλια κ' έβδομήντα κ' έκαστον ένά,
και πολέμου φύρα σ' έλο τον νεουμά.

Φεύγ' ή Διπλή μας τώρα κ' αντίο Λεονώρα.

Κ' ένφ' τής Ανόρθωσης τάς θαλαράς μυρσάνας
έβήνους τάς έσκέπριζαν' σ' τής Δύσης τό κονάκι,
ό κύριος Πρωθυπουργός τήν κεφαλήν του κλίνας
σ' τάς κεφαλές των 'Υπουργών και του Μαρκαντωνάκη,
έβήσσε τετέλεσται, και μ' ένκα μόνον νεύμα
ή περιθήντος Διπλή παρόδωκε τό πνεύμα.

Κ' οι Βούλγαροι μιμούμενοι τό φιλογέρο καβίν
έγαν αναθεώρησιν Συντάγματος κ' έκείνιο.
Έκει τήν έτελείωσαν πριν νά περάση μήνας,
έως έμετι κηρύττομεν πώς' σ' τάς κλεινάς 'Αθήνας
θα πύξωμεν Συνέλευσιν βαγόντων διαρκή,
ήναι φοβέρ' άδύακοπη και σκόλοψ έν σαρκί.

Μέ χέρια μόνον άνορθωμένα
έλάλου άνδρες' Ανορθωτάι,
ένας τοίς έλους, κ' έλοι τον ένκ
έχειροκρότου έπως ποτέ.

Έχειροκρότου Στρατοί και Στόλοι
κροτούσας γείρας' Ανορθωτών,
πού μέ τον ένκα χάσκοντες έλοι
έχειροκρότου τον έν' αυτόν.

Φεύγει πυκνό φουσατό
κ' Ανορθωτών πλήθώρα...
άντιο ντέλ πασσατό,
άντιο Λεονώρα.

Πλούτος κάθον' έπί θύρας
ένφ' φαύγου οι σωτήρες,
οι παθόντες ύπηλιάν,
και μ' ύνείρων ποσολιάν
έξοπλισάκτες τό πλήθος,
έπως γίνεται συνήθος.

'Ανορθώθησαν έλπίδες και φρονήματα και πόθοι,
κ' ή Διπλή μας έκένωθλ.
Και σάν' Άργος ή μητέρα
ψάγει τώρη νύκτα μέρα
μέσ' σ' τάς έδρας τής κανής
μήπως έμναι κανείς
κοιμισμένος έκει πέρα.

Κ' ό Φασουλής εξαίρων τήν δράζει των πατέρων.

Π. — Πώς έτσι χασιμουρέσαι ;
Φ. — Μίασά σέ τόσην πληξίν
έχομεν, Περικλέτο, και τής Βουλής τήν λήξιν.

Π. — Έτόν κήπο τής Βουλής
δέν βλέπει, άδελφέ,
πατέρας προσφιλείς
νά πίνουε καφέ.

Τί πληξίς' σ' τάς κλεινάς,
και τί μονοτονία
και τής ψυχής άνία.

'Σ' τάς έδρας τάς κενάς
κνένας δέν χασιμάται.
κνένας δέν κοιμάται.

Φ. — Τόσοι μήνες θά περάσουν, Περικλέτο προσφιλή,
πού δέν θά κυττάς Τριγώνη, πού δέν θά κυττάς Πουλή.

Π. — Κλάψε κλάψε, πατριώτα,
κρίσιμος δέν σφιγξά σάν πρώτα
σ' ένκα ή άλλο θεωρείτο.

Δέν άκούς μιλά και μόχο,
δέν κυττάς τον Τσιριμώκο
'σ' ό βουδί τό Προεδρείο.

Φ. — Τί θιάμα φρικώδες άγρία έρημώσεως...
κύττα και τό κουδούσι τής νέας' Ανορθώσεως,
πού' σήμαινε μέ τούτο τούς ύψηλούς σκοπούς τας...
κνεκίς Κουκασιμόδος, κνεκίς κωδωνοκρούστας,
σάν πρώτα δέν βαρεί
κ' έκείνο τό βαρύ.

Π. — Και τούτο τό καυμένο
κοιμάται κουρασιμένο,
κ' έσο κ' άν τόν κτυπάς σου λέγω, Φασουλή μου,
πώς' θζναι σάν φωνή' σ' τό μέσον τής έρημου.

Φ. — Πώς τούτο τό πορικυτόν τό γένους ύπηκόητων
έγινε κοιμητήριο;

